

A Galashiels-i ifjak

1992-ben, amikor Berzey András édesapjával, édesanyjával és idősebb testvérével, Richárddal a Borders-en, vagy is határvidéken keresztül Skócia fővárosába, Edinburgh-ba utaztak, megálltak az útbeeső kisvárosban, Galashielsben, egy igazi elszigetelt helyen, ahol sötétedéskor, fél hétkor, senki sem tartózkodott az utcán, sem egy autót, sem egy járókelőt nem láttak.

András eltűnt egy időre, hogy vegyen egy adag gyrost az egyetlen nyitva lévő helyen, egy pakisztáni árus boltjában. Apja és bátyja pedig dühös lett, hogy miért nem mondta meg nekik, hogy hova akar menni, de András túl éhes volt, és 2.99 fontot költött a vacsorára. Apja meg is dorgálta ezért később.

Miután elhagyta a Kebub Bar éttermét, András a család többi tagjához sietett, és a városközpont főterére mentek, ahol három fiú és két idősebb lány múlatta az időt, egymást ugratták és nagyokat nevettek.

Ők voltak Galashiels egyetlen lakói az este ezen szakaszában. András apja odament hozzájuk, és kérdezősködött róluk. Kiváló alkalom volt ez a skót származású fiatalokkal való találkozásra.

- Hallottatok a tegnapi Magyarország-Skócia labdarúgó-mérkőzés eredményéről?

- Ó, basszus, Magyarország nyert - kiabálták együtt.

- Gyengén játszottunk, pontosabban az angol kapus játszott rosszul, ő volt az egyetlen idegen a csapatban - mondta András apjának.

- És mi újság az iskolában? – András apja kérdezte tőlük.

- Az iskola szívás és unalmas is. Az egész Galashiels unalmas, és London túl messze van innen. - Nincs itt semmi, ezt maga is látja, uram – tette hozzá Helena, aki a fiú mellett állt.

- Voltál már valaha Londonban? – kérdezte András.

- Nem igazán - mondta a tinik vezetője.

- Ne feledd, hogy az életben akkor érhetsz el valamit, ha keményen dolgozol az iskolában – szólalt meg András apja, Géza.

- Igen, tudjuk, de nézze, mister, itt semmi sincs, csak szürke házak és az élet szívás - válaszolta egy másik magas, tizenhárom éves fiú.

- Hogy hívnak téged?

- Én Paul vagyok, ő pedig Helena - mutatott a mellette álló, csinos barna hajú lányra.

- Vigyázzatok magatokra, srácok, és ne unatkozzatok túlságosan, az élet lehet érdekes, és sok ajándékot adhat, majd a jövőben megértitek - tanította őket András apja, hogy ne legyenek ennyire kiábrándultak.

- Oké, tata. Megtesszük a legjobbat, erősek vagyunk - rúgott bele egy kőbe a magas kamasz, Paul.

A kavics messze landolt, éppen Richárd cipője előtt.

- Szép célzás, még focista is lehet belőled – mondta.

- Igen, jó is megy a foci, játszok az iskolai csapatban – mondta büszkén a fiú.

- Csak így tovább, az álmokat meg kell valósítani, csak kitartásra meg némi szerencsére van szükség – mondta András apja. – De most már mennünk kell, koromsötét van és a szállásunkat is meg kell találni Edinburgh-ban.

- See you, lads¹ – tette hozzá angolul.

Este, amikor András már félálomba szenderült, felsejlettek a kisváros narancssárga fényei és a kiskamaszok, akik már szinte felnőttek, olyan kiábrándultak voltak és örült, hogy ő tizenévesen milyen boldog volt a balatoni üdülőben, amikor szüleivel nyaraltak a kilencvenes években, minden egyes nyáron.

¹ Viszlát, srácok